

Arrest

nr. 253 307 van 21 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. T. WIBAULT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 oktober 2019. Op 4 november 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 oktober 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 24 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.R.K., bent een Afghaanse staatsburger van Tadzjiekse origine. U bent heden 21 jaar oud. U bent een soennitische moslim en uw moedertaal is Dari. U bent afkomstig uit het dorp Qala Shan dat gelegen is in het district Dushi van de provincie Baghlan. Uw ouders wonen daar nog steeds. U hebt acht jaar gestudeerd in Afghanistan.

Drie à vijf maand voor uw vertrek uit Afghanistan werd u onderweg naar school gevraagd door enkele talibanleden om hen te vervoegen en mee jihad te voeren. U antwoordde dat u een kind was en dat u niets wist van wapens. Deze talibanleden hebben u ook in de moskee enkele keren aangesproken om hen te vervoegen. Dit gebeurde telkens na het vrijdaggebed. Tevens werd u enkele keren gevraagd door arbaki (lokale politie) om hen te vervoegen en te vechten tegen de taliban. Tijdens uw laatste nacht in uw land, in de lente van 2016, ging u naar de regio waar jullie landbouwweld ligt om dat te irrigeren. U zag daar twee talibanleden naar u toe komen. Ze hebben u gevraagd om hen de volgende ochtend te vervoegen. Ze gingen u inzetten in een gevecht. U werd met onthoofding bedreigd mocht u niet verschijnen. Hierop ging u terug naar huis en vertelde u aan uw vader wat er net was gebeurd. Uw vader besliste dat u het land moest verlaten. De volgende ochtend verliet u uw land. Uw vader arrangeerde een smokkelaar. Zo reisde u op illegale wijze via Iran naar Turkije. U bleef circa drie jaar in Turkije. U deed verschillende pogingen om door te reizen naar Europa maar dat mislukte telkens. In 2019 slaagde u er eindelijk in om de grens over te steken naar Griekenland. U kwam daarna in Servië aan waar u zes maand lang bleef. Uiteindelijk, op 28 oktober 2019, kwam u in België aan en op 4 november 2019 deed u een verzoek om internationale bescherming.

Uw jongere broer M.R.K. (8.715.839) verliet Afghanistan net om dezelfde redenen toen u in Turkije was. Hij kwam een jaar eerder dan u in België aan en deed hier op 4 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming. Na onderzoek kreeg hij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op 29 mei 2019. Uw jongere broer Ma. zou intussen wegens gelijkaardige problemen eveneens Afghanistan verlaten hebben.

Net als uw broer vreest u bij uw terugkeer de taliban en de arbaki.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de kopie van de taskara van uw vader neer, een bevestigingsbrief van uw district betreffende uw herkomst en de enveloppe waarin dit document opgestuurd werd. Op 27 oktober 2020 stuurde uw sociaal assistent een correctie door op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaarde problemen met de taliban, noch aan deze met de arbaki gelet op de vaagheid van uw verklaringen. Onderweg naar uw school zou u twee à drie keer benaderd zijn door de taliban. Gevraagd naar een indicatie van maand, jaar of datum, kan u pas na enkele vragen en met moeite verklaren dat de taliban u drie, vier of vijf maand voor uw vertrek voor de eerste keer zijn komen vragen toe te treden (CGVS Notities van persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Omdat uw verklaringen in het geheel zeer vaag waren, werd u specifiek gevraagd om te denken aan de eerste keer toen u werd benaderd door de taliban, ervan uitgaand dat de eerste keer het meeste indruk zal hebben nagelaten en dus het gemakkelijkste zou moeten zijn om zich te herinneren. Ook op deze vraag en verdere vragen rond dit incident bleven uw antwoorden echter vaag. U gaf aan dat de taliban de eerste keer niet zo brutaal maar ook niet zo beleefd waren omdat ze u wilden aantrekken tot hun groep. Verdere vragen omtrent uw eerste persoonlijke ontmoeting met de taliban, leverden ook weinig informatie op. U kon H. en B. noemen als de talibanleden die u toen aanspraken. Wie ze precies zijn, weet u echter niet buiten het feit dat ze van de taliban zijn. U nogmaals gevraagd om deze eerste benadering door de taliban in detail te beschrijven, herhaalde u louter uw eerder afgelegde vage verklaringen. Verdere details kon u niet geven (CGVS, p. 9). In tegenstelling tot uw verklaringen betreffende uw woonplaats in Afghanistan of uw reisweg naar België die zeer spontaan en gedetailleerd zijn, zijn uw verklaringen wat betreft de reden waarom u uw land verliet, opmerkelijk summier. Dit contrast toont aan dat uw summiere verklaringen in casu niet uw gewoonte zijn en dat u wel de capaciteit heeft om uitgebreide verklaringen af te leggen over andere zaken. Uw summiere verklaringen betreffende deze kernfeiten kan dan ook enkel verklaard worden door de ongeloofwaardigheid van deze

verklaringen. Over de bedreigingen van de arbaki bleef u ook oppervlakkig. Ze zouden u twee à drie keer hebben benaderd. Zelfs dat getal kan u niet met zekerheid geven. De soldaten van commandant A. zouden u gevraagd hebben, u weet echter niets over wie ze zijn (CGVS, p. 11).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder op de helling gezet door uw gedrag. Zo blijkt dat u in de periode wanneer u zowel door de taliban als door de arbaki meermaals en op meerdere plaatsen gevraagd en onder druk werd gezet om hen te vervoegen, uw leven gewoon verder zette. Zo bleef u elk ochtend naar school gaan, die op een uur wandelafstand lag, en bleef u ook na school elke dag werken op jullie landbouvvelden en zorgen voor jullie vee. In die periode reisde u zelfs heen en weer tussen uw dorp en de regio waar jullie dieren graasden en verzorgd werden. Dat u ondanks meerdere bedreigingen door twee verschillende gewapende groeperingen uw gedrag niet aanpaste of niet werd gevraagd door uw vader dat aan te passen, spreekt de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees tegen.

In de periode wanneer u bedreigd werd, zou u zelfs 's nachts gegaan zijn naar een regio die volledig onder talibancontrole is om jullie landbouvvelden daar te irrigeren. Daar zou u twee talibanleden tegengekomen zijn. Opnieuw dient te worden gewezen op uw nonchalance. Iemand die onder dergelijke imminente bedreiging leefde zou voorzichtiger door het leven gaan en op zijn minst zijn mobiliteit in de regio beperken tot die gedeelten waar weinig talibanactiviteit was.

Die talibanleden zouden u weer gevraagd hebben om hen te vervoegen. Zoniet zouden ze u onthoofden (CGVS p. 9-10). Zo moest u zich de volgende ochtend klaarmaken om naar het gevecht te gaan. Na dit gesprek ging u terug naar huis. De volgende ochtend vatte u uw reis naar het buitenland aan. Ook van dit incident kan u het CGVS niet overtuigen. Het is volstrekt onrealistisch dat twee talibanleden u op een avond bedreigen met onthoofding en maar vragen om pas de volgende ochtend mee te komen. De vraag stelt zich dan ook waarom die talibanleden u niet meteen meenamen maar pas de volgende ochtend vroegen mee te komen. Indien zij zo erg op zoek waren naar rekruten dat ze zelfs een nieuwe rekrut meteen in een gevecht zouden inzetten, zonder enige training, rijst de vraag waarom ze u toch lieten gaan. Bovendien is het ook verre van realistisch dat u, ondanks de duidelijke doodsbedreigingen van de taliban, de volgende ochtend zonder enige moeite uw dorp kon verlaten. Men kan verwachten dat de taliban u in de gaten zouden hebben gehouden of u zouden hebben verhinderd om te vertrekken.

Heden verklaart u dat uw vader sindsdien bedreigd wordt door zowel de taliban als de arbaki. Beide partijen zouden hem immers vragen naar u en uw broers. Ook hieraan wordt geen geloof gehecht. Hoewel uw vader al jaren bedreigd wordt door de taliban omwille van u en uw broer, bent u nog altijd niet goed geïnformeerd over hoe vaak of door wie hij precies bedreigd wordt. Gevraagd hoeveel keer hij benaderd werd na jullie vertrek, antwoordde u: "Ik weet niet precies. Telkens als ik met mijn vader spreek, zegt hij dat hij bedreigd wordt". Wat de taliban precies vragen aan uw vader, beschreef u nogmaals zeer vaag. De taliban zouden naar de personen vragen die aan hen ontsnapt zijn zoals u (CGVS, p. 4). Dat uw vader al zo lang bedreigd wordt maar toch nog in hetzelfde dorp blijft, is hoe dan ook opmerkelijk. Uw vader slaagde er zelfs in om documenten te laten opmaken in het districtshuis en die te laten opsturen naar u, hetgeen aantoont dat hij ook nog mobiel is in uw regio. Dergelijk gedrag komt niet overeen met het beeld dat u schetste van zijn leven onder doodsbedreigingen.

Uw verklaringen worden evenmin ondersteund door onderzoek. Verschillende rapporten rond de kwestie van gedwongen rekrutering door de taliban geven aan dat de taliban niet aan gedwongen rekrutering doet omdat de groep voldoende vrijwilligers heeft. In vele regio's wordt de taliban als de winnende partij beschouwd waardoor ze op gemakkelijke wijze en voldoende rekruten aantrekken. De hoge werkloosheidsgraad in Afghanistan maakt ook dat veel van hun leden zich bij de taliban aansluiten door gebrek aan andere economische alternatieven. Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit en tribale banden. In de meeste gevallen wordt van de stamouderen gevraagd om enkele van hun leden te laten aansluiten bij de taliban in plaats van een individuele rekrutering. Daarenboven zou gedwongen rekrutering de lokale gemeenschap nog verder van de taliban vervreemden. De taliban heeft echter de steun van de lokale bevolking nodig vermits ze onder andere op hun samenwerking, belasting, logistieke hulp en voedselhulp rekenen. Gedwongen rekrutering door de taliban is aldus zeer uitzonderlijk. De arbaki of de Afghaanse lokale politie (ALP) beroept zich ook op de vrijwilligheid van zijn rekruten. ALP heeft een aparte sollicitatieprocedure en geeft loon aan zijn agenten. Op lokaal niveau, bij gebrek aan mankracht, wordt dan ook overlegd met de stamleiders om enkele van hun jongemannen naar de arbaki te sturen, net als bij de taliban. Daarnaast is er ook een groep die zich aansluit bij de arbaki nadat ze eerst voor een andere militie hebben gevochten. Uw verklaringen zijn aldus in contrast met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (landeninformatie nr. 1).

U verklaarde dat uw andere broer M. ook om dezelfde reden, met name de vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban en door de arbaki, naar België kwam om hier internationale bescherming te verzoeken. Hij kreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in 2019. U komt echter niet

automatisch in aanmerking voor een gelijkaardig statuut. Er dient immers benadrukt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. De feiten die u aanhaalde betreffen andere feiten dan die van uw broer. Bovendien hebt u uw land twee jaar eerder verlaten dan uw broer. Terwijl uw broer als niet-begeleide minderjarige aankwam in België, was u bij uw aankomst in België al meerderjarig. Het CGVS houdt rekening met de individuele kenmerken van elk dossier. Volgens deze individuele beoordeling, die in het bovenstaande beargumenteerd wordt, komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat er geen geloof werd gehecht aan de bedreigingsfeiten die uw broer aanhaalde aangaande de taliban en de arbaki. Hij kreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend rekening houdend met de toenmalige veiligheidssituatie in zijn regio.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas herstellen. Aan Afghaanse documenten wordt er echter weinig bewijswaarde toegekend, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts (landeninformatie nr. 2). De brief van uw districtshuis betreft enkel uw identiteit en herkomst, waaraan niet wordt getwijfeld. De taskara van uw vader is niet relevant in casu en kan hoogstens zijn identiteit aantonen. De enveloppe toont slechts aan dat de documenten vanuit Afghanistan werden verstuurd.

Betreffende de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud aan het CGVS bezorgd op 27 oktober 2020 wordt opgemerkt dat dit slechts om een correctie gaat van een materiële vergissing, wat geen gevolg heeft op de beslissing.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te district Dushi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.2. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij er vooreerst op dat zij afkomstig is uit een provincie in Afghanistan waarvan de taliban belangrijke gebieden onder controle hebben en dat de vallei van haar dorp van herkomst onder controle van de taliban is. Zij citeert uit het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 (hierna: de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018) en voert aan dat volgens UNHCR mannen van “vechtleef tijd” die wonen in een streek waar het leger en de taliban in een strijd om

controle zijn verwickeld, een gegronde vrees voor vervolging hebben. Zij stelt dat UNHCR erkent dat er druk zou kunnen worden uitgeoefend om zich bij de taliban aan te sluiten en dat diegenen die zich verzetten, het risico lopen te worden gestraft of gedood. Uit een lezing van de rapporten in het administratief dossier besluit de verzoekende partij dat het feit dat jongeren worden gedwongen om zich bij de taliban aan te sluiten niet wordt betwist en dat het veeleer de inhoud van het begrip “gedwongen rekrutering” is dat wordt besproken. Zij betoogt dat volgens bronnen van EASO niet van gedwongen rekrutering kan worden gesproken omdat er in Afghanistan geen persoonlijke rechten bestaan en dat jongeren zich moeten aansluiten ingevolge beslissingen van gezinshoofden, stamoudsten en gemeenschapsleiders. De verzoekende partij citeert uit het rapport *“Country of Origin Information Report. Afghanistan. Recruitment by armed groups”* van september 2016 en wijst erop dat er een regel bestaat dat elke familie een strijder aan de taliban moet leveren. Zij betoogt dat in het rapport van Landinfo wordt besloten dat er wel een vorm van structurele dwang bestaat. Zij wijst erop dat zij uit een gezin met drie zonen komt en uit een gebied met een sterke aanwezigheid van de taliban. Zij acht het geloofwaardig dat een dergelijke structurele dwang op haar familie wordt gelegd om minstens één van de zonen aan de taliban te leveren. Zij betoogt dat zij precies weet wie de talibs zijn die haar vroegen om zich aan te sluiten en citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Zij merkt op dat haar verklaringen over de sterke aanwezigheid van de taliban in haar regio door de verwerende partij niet werden onderzocht, terwijl het algemeen geweten is dat de taliban verantwoordelijk zijn voor ernstige mensenrechtenschendingen in de gebieden die zij onder hun controle hebben. Vervolgens citeert zij uit een rapport van Human Rights Watch waarin enkele voorbeelden worden gegeven over wat het betekent om onder de dagelijkse controle van de taliban te leven. De verzoekende partij citeert uit het rapport *“Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security situation”* van EASO van september 2020, waarin volgens haar wordt gesteld dat de provincie Baghlan samen met de provincie Kunduz als de meest door de taliban gecontroleerde provincies in het noordoosten van Afghanistan worden beschouwd. Zij citeert tevens een Twitterbericht van de taliban dat zij de volledige controle hebben over de vallei van herkomst van de verzoekende partij en dat de bevolking aan hen trouw heeft beloofd. Waar Human Rights Watch de provincies Helmand, Kunduz en Wardak onderzoekt, meent de verzoekende partij dat moet worden vermoed dat dezelfde vaststellingen kunnen worden gemaakt inzake de controle van de taliban in de provincie Baghlan. De verzoekende partij citeert uit de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018 en stelt dat dergelijke mensenrechtenschendingen kunnen leiden tot een gegronde vrees voor vervolging. Zij betoogt dat haar verklaringen in deze bredere context dienen te worden begrepen. Zij wijst erop dat uit de rapporten toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er een structurele dwang bestaat in regio's die onder de controle van de taliban vallen en dat zij ten aanzien van een dergelijke dwang een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Vervolgens citeert de verzoekende partij uit een tussenkomst van UNHCR in een zaak voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zij betoogt dat het verblijf in Europa voor Afghanen op zich een risico vormt om het doelwit te worden van de taliban en dat zij ook door hun eigen gemeenschap worden verworpen. De verzoekende partij citeert tevens uit een onderzoek van Friederike Stahlmann en stelt dat er in dit onderzoek verschillende gevallen worden aangehaald waar terugkeerders uit Europa het doelwit van de taliban zijn geworden. De verzoekende partij stelt dat het loutere feit terug te keren uit Europa voldoende is om een doelwit te worden van de taliban. Zij wijst erop dat zij afkomstig is van een regio die onder de controle van de taliban is gekomen, dat zij door haar reis naar Europa besmet is met Westerse ideeën en dat zij een gegronde vrees voor vervolging kan hebben dat de taliban haar hiervoor zullen straffen.

Verder citeert de verzoekende partij uit de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018 en betoogt zij dat volgens UNHCR Afghaanse burgers steeds meer het doelwit zijn van aanslagen in de steden en dat het platteland steeds meer onder controle is van anti-regeringsgroepen. Zij stelt dat UNHCR meent dat de intensiteit van het conflict in Afghanistan niet enkel moet worden bekeken vanuit het standpunt van het aantal burgerslachtoffers of aanslagen, maar tevens vanuit diverse factoren die de gevolgen van het conflict beter aantonen. Deze criteria moeten ook worden gehanteerd voor de inschatting van de intensiteit van het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, aldus de verzoekende partij. Zij betoogt dat het begrip intensiteit niet kan worden geëvalueerd zonder rekening te houden met onrechtstreekse gevolgen van het geweld in Afghanistan op de ontwikkeling van het land. De verzoekende partij citeert uit het rapport *“Principes Directeurs sur la Protection Internationale N° 12: Demandes de statut de réfugié liées aux situations de conflit armé et de violence relevant de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou de Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés et des définitions régionales du statut de réfugié”* van UNHCR van 2 december 2016 en stelt dat volgens UNHCR de rechtstreekse en onrechtstreekse gevolgen van conflicten zelfs op lange termijn een vervolging kunnen uitmaken. Zij meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast in het kader

van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij citeert nogmaals uit voornoemd rapport van UNHCR van 2 december 2016 en wijst op de aanbevelingen van UNHCR om voorzichtig te zijn met veranderingen in de toestand van gewapende conflicten. Zij stelt dat het niveau van het geweld altijd sterk fluctueert en dat een beslissing inzake internationale bescherming prospectief moet zijn en met de globale context en de geschiedenis van het conflict rekening dient te houden. Wat betreft de provincie Baghlan merkt de verzoekende partij op dat de door de verwerende partij gehanteerde informatie gedateerd is. Zij verwijst naar een arrest van de Raad van State en stelt dat het CGVS niet mag verwijzen naar cijfers van het jaar 2018 om de bestreden beslissing op te steunen eind november 2020. Zij wijst erop dat EASO in september 2020 een nieuw rapport heeft gepubliceerd en betoogt dat hieruit blijkt dat de provincie Baghlan als één van de meest betwiste provincies tussen de regering en de taliban wordt beschouwd. Zij stelt dat er een sterke aanwezigheid van de taliban is de laatste jaren met belangrijke gevechten voor de controle over verschillende delen van de provincie. Zij wijst erop dat er in 2019 een opvallende stijging was in het aantal burgerslachtoffers en dat het begin van de vredesgesprekken in 2020 in Doha een weinig positieve impact op het geweld heeft gehad. De verzoekende partij meent dat de intensiteit van het geweld hoog genoeg is om haar bescherming toe te kennen en dat de bestreden beslissing geen recent onderzoek voert naar de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst.

2.3. De verzoekende partij voegt de volgende stukken toe aan haar verzoekschrift:

- een uittreksel uit het rapport *"You Have No Right To Complain. Education, Social Restrictions, and Justice in Taliban-Held Afghanistan"* van Human Rights Watch (stuk 3),
- een uittreksel uit het rapport *"Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security situation"* van EASO van september 2020 (stuk 4),
- een Twitterbericht van een woordvoerder van het Islamitisch Emiraat van Afghanistan van 29 september 2018 (stuk 5),
- een tussenkomst van UNHCR in de zaak M.J. v. the Netherlands voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 december 2019 (stuk 6),
- een uittreksel uit het onderzoek *"Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen"* van Friederike Stahlmann (stuk 7), en
- een internetrapport met betrekking tot de gevolgen van het akkoord tussen de Verenigde Staten en de taliban op het conflict in Afghanistan van 8 april 2020 (stuk 8).

2.4. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarbij zij de volgende stukken voegt:

- een uittreksel uit het rapport *"Afghanistan. Protection of civilians in armed conflict. Annual report 2020"* van UNAMA van februari 2021, en
- een brief van haar raadsman aan het CGVS d.d. 10 februari 2021.

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij

gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij voert aan dat zij door zowel de taliban als de arbaki dreigt gerekruteerd te worden. De taliban zouden haar onder doodsbedreigingen hebben aangesproken teneinde zich bij hen aan te sluiten en ook de arbaki zouden haar hebben aangesproken om met hen tegen de taliban te vechten. Tevens zouden haar broers Afghanistan omwille van dezelfde redenen hebben verlaten.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: een kopie van de taskara van haar vader, een bevestigingsbrief van het districtshoofd inzake haar herkomst, een envelop en een correctie inzake de notities van het persoonlijk onderhoud (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

Deze documenten bevestigen louter de identiteit van de vader van de verzoekende partij, haar herkomst uit de provincie Baghlan en het feit dat zij post heeft ontvangen en dat er in de notities van het persoonlijk onderhoud een materiële vergissing is geslopen. Deze elementen worden heden niet betwist, doch vertonen *an sich* geen *nexus* met de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten. De aan het verzoekschrift toegevoegde stukken bevatten louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekende partij en volstaat op zich als zodanig niet teneinde een nood aan internationale bescherming in hoofde van de verzoekende partij *in concreto* aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. De verzoekende partij voert aan dat zij door de taliban en de arbaki werd gedwongen om hen te vervoegen.

De UNHCR guidelines van augustus 2018 vermelden dat in gebieden waar gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) daadwerkelijke controle over grondgebied en bevolking uitoefenen, zij naar verluidt gebruik maken van verschillende mechanismen om hun strijders te rekruteren, dwangmaatregelen kunnen ook voorkomen. Uit het rapport "EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan – Recruitment by armed groups" van september 2016 (AD CGVS, stuk 8, map met 'landeninformatie') en landinfo report Afghanistan: recruitment to taliban, 2017, blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden en eerder uitzonderlijk voorkomt omdat de taliban in beginsel over voldoende vrijwilligers beschikken en anders gebruik maken van mobiele strijdkrachten alsook omdat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering waarbij de taliban op dorpsniveau rekruteren met behulp van de plaatselijke imams en mullahs. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat talibanrekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. In de EASO COI Focus van september 2020 wordt aangegeven dat de taliban slechts in uitzonderlijke gevallen gebruik maken van gedwongen rekrutering. Zo wordt bijvoorbeeld gemeld dat de taliban personen met een militaire achtergrond, zoals leden van de ANSF, proberen te rekruteren. De taliban maken ook gebruik van gedwongen rekrutering in situaties van acute druk. Voorts valt te lezen dat druk en dwang om zich aan te sluiten bij de taliban niet altijd gewelddadig zijn en zouden vaak worden uitgeoefend via de familie, de clan of religieus netwerk, afhankelijk van de plaatselijke omstandigheden. Er kan worden gesteld dat de gevolgen van niet gehoorzamen over het algemeen ernstig zijn, waaronder meldingen van bedreigingen van de familie van de benaderde rekruten, ernstig lichamelijk letsel, en moorden. De informatie die de verzoekende partij toevoegt aan haar verzoekschrift werpt hierop geen ander licht.

In haar verzoekschrift benadrukt de verzoekende partij dat zij afkomstig is uit een dorp gelegen in het district Doshi, dat onder controle staat van de taliban. Om dit te staven brengt de verzoekende partij een Twitterbericht van de taliban van 29 september 2018 (verzoekschrift, stuk 5) bij waarin haar regio wordt vernoemd. Geen van de partijen heeft informatie bijgebracht over de aanwezigheid van de taliban in 2016 in de regio van herkomst van de verzoekende partij. Echter, blijkt uit de landeninformatie dat indien de taliban een gebied onder controle heeft zij naar verluidt gebruik maken van verschillende mechanismen om hun strijders te rekruteren, dwangmaatregelen kunnen ook voorkomen. Het is niet zo dat de taliban steeds dwangmaatregelen zouden gebruiken. Het loutere feit dat de verzoekende partij een Afghaanse jongeman uit een dorp gelegen in het district Doshi in de Afghaanse provincie Baghlan is, is op zich dus niet voldoende om te besluiten dat zij behoort tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen te worden gerekruteerd door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE). Om dit risico te kunnen evalueren dienen bijgevolg diverse elementen, zoals haar regio van herkomst, de familiale en tribale banden, de persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw te worden genomen. Een individuele beoordeling van de vraag om internationale bescherming, waarbij de verzoekende partij haar vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. De verzoekende partij slaagt er echter niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Zo wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat de verklaringen van de verzoekende partij over de rekruteringspogingen van de taliban en de arbaki dermate vaag zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht, temeer daar haar eigen gedrag de ernst en de geloofwaardigheid van deze rekruteringspogingen eens te meer ondermijnd, de door de verzoekende partij voorgestelde handelswijze van de taliban de avond voor haar vertrek allerm minst logisch is, haar verklaringen over de bedreigingen die ten aanzien van haar vader werden geuit sedert haar vertrek tevens vaag zijn en haar vader nog steeds in hetzelfde dorp woont:

"Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaarde problemen met de taliban, noch aan deze met de arbaki gelet op de vaagheid van uw verklaringen. Onderweg naar uw school zou u twee à drie keer benaderd zijn door de taliban. Gevraagd naar een indicatie van maand, jaar of datum, kan u pas na enkele vragen en met moeite verklaren dat de taliban u drie, vier of vijf maand voor uw vertrek voor de eerste keer zijn komen vragen toe te treden (CGVS Notities van persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Omdat uw verklaringen in het geheel zeer vaag waren, werd u specifiek gevraagd om te denken aan de eerste keer toen u werd benaderd door de taliban, ervan uitgaand dat de eerste keer het meeste indruk zal hebben nagelaten en dus het gemakkelijkste zou moeten zijn om zich te herinneren. Ook op deze vraag en verdere vragen rond dit incident bleven uw antwoorden echter vaag. U gaf aan dat de taliban de eerste keer niet zo brutaal maar ook niet zo beleefd waren omdat ze u wilden aantrekken tot hun groep.

Verdere vragen omtrent uw eerste persoonlijke ontmoeting met de taliban, leverden ook weinig informatie op. U kon H. en B. noemen als de talibanleden die u toen aanspraken. Wie ze precies zijn, weet u echter niet buiten het feit dat ze van de taliban zijn. U nogmaals gevraagd om deze eerste benadering door de taliban in detail te beschrijven, herhaalde u louter uw eerder afgelegde vage verklaringen. Verdere details kon u niet geven (CGVS, p. 9). In tegenstelling tot uw verklaringen betreffende uw woonplaats in Afghanistan of uw reisweg naar België die zeer spontaan en gedetailleerd zijn, zijn uw verklaringen wat betreft de reden waarom u uw land verliet, opmerkelijk summier. Dit contrast toont aan dat uw summierere verklaringen in casu niet uw gewoonte zijn en dat u wel de capaciteit heeft om uitgebreide verklaringen af te leggen over andere zaken. Uw summierere verklaringen betreffende deze kernfeiten kan dan ook enkel verklaard worden door de ongeloofwaardigheid van deze verklaringen. Over de bedreigingen van de arbaki bleef u ook oppervlakkig. Ze zouden u twee à drie keer hebben benaderd. Zelfs dat getal kan u niet met zekerheid geven. De soldaten van commandant A. zouden u gevraagd hebben, u weet echter niets over wie ze zijn (CGVS, p. 11).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder op de helling gezet door uw gedrag. Zo blijkt dat u in de periode wanneer u zowel door de taliban als door de arbaki meermaals en op meerdere plaatsen gevraagd en onder druk werd gezet om hen te vervoegen, uw leven gewoon verder zette. Zo bleef u elk ochtend naar school gaan, die op een uur wandelafstand lag, en bleef u ook na school elke dag werken op jullie landbouvvelden en zorgen voor jullie vee. In die periode reisde u zelfs heen en weer tussen uw dorp en de regio waar jullie dieren graasden en verzorgd werden. Dat u ondanks meerdere bedreigingen door twee verschillende gewapende groeperingen uw gedrag niet aanpaste of niet werd gevraagd door uw vader dat aan te passen, spreekt de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees tegen.

In de periode wanneer u bedreigd werd, zou u zelfs 's nachts gegaan zijn naar een regio die volledig onder talibancontrole is om jullie landbouvvelden daar te irrigeren. Daar zou u twee talibanleden tegengekomen zijn. Opnieuw dient te worden gewezen op uw nonchalance. Iemand die onder dergelijke imminente bedreiging leefde zou voorzichtiger door het leven gaan en op zijn minst zijn mobiliteit in de regio beperken tot die gedeelten waar weinig talibanactiviteit was.

Die talibanleden zouden u weer gevraagd hebben om hen te vervoegen. Zoniet zouden ze u onthoofden (CGVS p. 9-10). Zo moest u zich de volgende ochtend klaarmaken om naar het gevecht te gaan. Na dit gesprek ging u terug naar huis. De volgende ochtend vatte u uw reis naar het buitenland aan. Ook van dit incident kan u het CGVS niet overtuigen. Het is volstrekt onrealistisch dat twee talibanleden u op een avond bedreigen met onthoofding en maar vragen om pas de volgende ochtend mee te komen. De vraag stelt zich dan ook waarom die talibanleden u niet meteen meenamen maar pas de volgende ochtend vroegen mee te komen. Indien zij zo erg op zoek waren naar rekruten dat ze zelfs een nieuwe rekrutee meteen in een gevecht zouden inzetten, zonder enige training, rijst de vraag waarom ze u toch lieten gaan. Bovendien is het ook verre van realistisch dat u, ondanks de duidelijke doodsbedreigingen van de taliban, de volgende ochtend zonder enige moeite uw dorp kon verlaten. Men kan verwachten dat de taliban u in de gaten zouden hebben gehouden of u zouden hebben verhinderd om te vertrekken.

Heden verklaart u dat uw vader sindsdien bedreigd wordt door zowel de taliban als de arbaki. Beide partijen zouden hem immers vragen naar u en uw broers. Ook hieraan wordt geen geloof gehecht. Hoewel uw vader al jaren bedreigd wordt door de taliban omwille van u en uw broer, bent u nog altijd niet goed geïnformeerd over hoe vaak of door wie hij precies bedreigd wordt. Gevraagd hoeveel keer hij benaderd werd na jullie vertrek, antwoordde u: "Ik weet niet precies. Telkens als ik met mijn vader spreek, zegt hij dat hij bedreigd wordt". Wat de taliban precies vragen aan uw vader, beschreef u nogmaals zeer vaag. De taliban zouden naar de personen vragen die aan hen ontsnapt zijn zoals u (CGVS, p. 4). Dat uw vader al zo lang bedreigd wordt maar toch nog in hetzelfde dorp blijft, is hoe dan ook opmerkelijk. Uw vader slaagde er zelfs in om documenten te laten opmaken in het districtshuis en die te laten opsturen naar u, hetgeen aantoont dat hij ook nog mobiel is in uw regio. Dergelijk gedrag komt niet overeen met het beeld dat u schetste van zijn leven onder doodsbedreigingen."

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat zij de namen van enkele talibanleden kon geven en stelt zij dat zij precies wist wie de talibanleden waren die haar vroegen om zich aan te sluiten. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing evenwel terecht op dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud geen verdere informatie kon verschaffen over deze talibanleden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9).

Verder voert de verzoekende partij aan dat uit de beschikbare informatie blijkt dat jongeren hoe dan ook geen vrije keuze hebben om zich aan te sluiten bij de taliban omdat dit wordt beslist door gezinshoofden, stamoudsten en gemeenschapsleiders. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij doorheen haar vluchtrelaas geen enkele keer melding maakte van een rekruteringspoging na een

beslissing van een gezinshoofd, stamoudste en/of gemeenschapsleider. Zij vermeldt enkel rekruteringspogingen door individuele talibanleden, zonder ook maar eens te duiden op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen. De uiteenzetting in het verzoekschrift werpt dan ook geen ander licht op de concrete beoordeling van de individuele omstandigheden van de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten. Zoals gesteld, doet de vaststelling dat de verzoekende partij aanvoert dat er in haar geval sprake was van een individuele, gedwongen rekruteringspoging zonder de vermelding van familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen voor haar rekrutering, afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat er een regel bestaat dat elke familie een strijder aan de taliban dient te leveren, dient vastgesteld dat uit het door haar geciteerde rapport (verzoekschrift, p. 6) blijkt dat het gaat om rekrutering in het kader van de eerder aangehaalde beslissingen door gezinshoofden, stamoudsten en gemeenschapsleiders, *quod non in casu*.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In het licht van voormelde informatie in verband met de rekruteringswijze van de taliban ontwaart de Raad doorheen de verklaringen van de verzoekende partij geen andere elementen die zouden kunnen aantonen waarom er in haar persoonlijk geval sprake zou zijn geweest van een individuele, gedwongen rekruteringspoging door de taliban. Zo vermeldt de verzoekende partij geen specifieke vaardigheden, de aanwezigheid van familieleden die aangesloten waren bij de taliban en/of andere elementen die haar tot een dermate geëerde rekrut voor de taliban zouden maken dat zij haar tot rekrutering zouden trachten te dwingen.

Het geheel van voorgaande vaststellingen in ogenschouw genomen, dient vastgesteld dat geen geloof kan worden aan de door de verzoekende partij voorgehouden gedwongen rekrutering door de taliban.

7.4. Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij louter omwille van haar verblijf in Europa ingeval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt door de taliban te worden vervolgd en/of door haar gemeenschap te worden verworpen.

Dienaangaande wijst de Raad erop dat uit de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018 blijkt dat Afghanen die omwille van hun verblijf in het buitenland ingeval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd kunnen worden beschouwd inderdaad het risico lopen om door de taliban te worden geëerd. In deze richtlijnen wordt echter tevens gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 48: “*depending on the individual circumstances of the case*”). Hieruit blijkt dat niet iedere Afghaan die terugkeert uit het Westen het risico loopt om door de taliban en/of de lokale gemeenschap te worden geëerd als verwesterd. Dit wordt bevestigd door de EASO guidance note van december 2020. Niet alle personen die onder dit profiel vallen, lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: geslacht, de gedragingen van de verzoeker, gebied van herkomst, de conservatief omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, leeftijd, de zichtbaarheid van de persoon (EASO Guidance note december 2020, p. 80-81). De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook *in concreto* aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. Waar de verzoekende partij verwijst naar de tussenkomst van UNHCR in de zaak M.J. v. the Netherlands voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 december 2019 (verzoekschrift, stuk 6), dient erop gewezen dat in deze tussenkomst tevens veelvuldig wordt verwezen naar de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018. Het onderzoek “*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*” van Friederike Stahlmann (verzoekschrift, stuk 7) wordt ook in voormelde tussenkomst vermeld. Deze stukken zijn dan ook niet van aard om aan te nemen dat iedere Afghaan die terugkeert uit Europa door de taliban en/of de lokale gemeenschap zal worden geëerd omwille van (een toegeschreven) verwestering. Een concrete beoordeling van de individuele omstandigheden blijft dan ook noodzakelijk.

De verzoekende partij blijft hier evenwel in gebreke. Zij vermeldde noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft louter omwille van haar verblijf in Europa. Ook in haar verzoekschrift komt zij niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar individuele, persoonlijke situatie. De verzoekende partij brengt dan ook geen enkel concreet, persoonlijk element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen louter omwille van haar verblijf in Europa. Zij komt immers niet verder dan te stellen dat zij door haar reis naar Europa met westerse ideeën is “besmet”, zonder dat zij hieromtrent enige verdere informatie verschaft en/of zonder dat zij *in concreto* uiteenzet op welke wijze zij hierdoor zou worden gevisieerd ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst. De verzoekende partij maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat zij omwille van haar verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

7.4. Wat betreft de in België verblijvende broer van de verzoekende partij motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“U verklaarde dat uw andere broer M. ook om dezelfde reden, met name de vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban en door de arbaki, naar België kwam om hier internationale bescherming te verzoeken. Hij kreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in 2019. U komt echter niet automatisch in aanmerking voor een gelijkaardig statuut. Er dient immers benadrukt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. De feiten die u aanhaalde betreffen andere feiten dan die van uw broer. Bovendien hebt u uw land twee jaar eerder verlaten dan uw broer. Terwijl uw broer als niet-begeleide minderjarige aankwam in België, was u bij uw aankomst in België al meerderjarig. Het CGVS houdt rekening met de individuele kenmerken van elk dossier. Volgens deze individuele beoordeling, die in het bovenstaande beargumenteerd wordt, komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat er geen geloof werd gehecht aan de bedreigingsfeiten die uw broer aanhaalde aangaande de taliban en de arbaki. Hij kreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend rekening houdend met de toenmalige veiligheidssituatie in zijn regio.”

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als zodanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

7.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de hierboven weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance Note van december 2020 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Qala Shan gelegen in het district Dushi van de provincie Baghlan, dient de situatie in het district Dushi gelegen in de provincie Baghlan te worden onderzocht.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de aanvullende nota gesteld als volgt: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 79-89, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/EASO_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan bekendstaat als een economisch knooppunt dat verbonden is met acht andere provincies via de Kabul-North Highway, de belangrijkste doorvoeroute tussen Kabul en het noorden van het land. Baghlan wordt bestempeld als een provincie waar de taliban prominent aanwezig is. De veiligheidssituatie wordt er grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de taliban en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten of op hun faciliteiten, zoals controleposten, militaire basissen, hoofdkwartieren of konvooien. Baghlan was één van de provincies in het noordoosten waar de veiligheidstroepen zich in 2019 op richtten. Er wordt melding gemaakt van operaties en aanvallen van Afghaanse veiligheidstroepen tegen AGE's die geleid hebben tot de herovering van dorpen in bepaalde districten van Baghlan. Sommige van deze operaties werden ondersteund door luchtaanvallen. Meer dan de helft van de gevallen van ‘explosions/remote violence’ waren incidenten waarbij de AGE's bembommen of IED's of magnetische bommen gebruikten om de veiligheidstroepen te treffen. Meer dan een derde van dit soort incidenten waren lucht-/droneaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Er werd een gering aantal raket- en morteraanvallen gemeld. Tot slot blijkt intern ontheemden in de provincie hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie zoeken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 1 014 000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 349 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 25 en 75 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 444 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. »*

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Baghlan indeelt als volgt: *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Baghlan, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* (EASO Guidance Note van december 2020, p. 117).

In andere woorden, de provincie Baghlan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient aldus individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan ligt in dezelfde lijn.

De provincie Baghlan is ook op een veilige manier bereikbaar vanuit de internationale luchthaven van Kabul via de snelweg Kabul-Noord. Aan de grens tussen Baghlan en Parwan, leidt de snelweg door de beruchte overvolle Salang tunnel. Volgens AAN is de Kabul-North Highway van cruciaal belang voor het militaire succes van de regeringstroepen, omdat AGE's in staat zijn de verplaatsing van munitie en troepen te belemmeren door de snelweg te blokkeren, zoals zij deden, bijvoorbeeld na een aanval op een controlepost in Pul-e Khumri op 4 december 2019. In een gesprek met Landinfo in oktober 2019 beschreef een internationale bron het traject op Highway One tussen Kabul en Pul-e Khumri als voldoende veilig, ook voor internationale reizigers. De veiligheid langs de snelweg is ook van cruciaal belang voor de energievoorziening van Kabul, aangezien de elektriciteitstransmissielijnen afkomstig uit Tadzjikistan en Oezbekistan langs de snelweg lopen. Elektriciteitskabels en -torens hebben soms

schade opgelopen door aanvallen van de taliban of botsingen tussen de taliban en regeringstroepen in de verslagperiode. Er waren meldingen van demonstranten die de snelweg Kabul-Noord blokkeerden in maart 2019 en in april 2019 na de bekendmaking van de resultaten van de parlementsverkiezingen. Een deelnemer aan het protest in april werd gedood en zes anderen raakten gewond toen veiligheidstroepen het vuur openden om de weg vrij te maken.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Dushi gelegen in de provincie Baghlan dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. Uit de landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in het district net als andere districten in de provincie Baghlan wordt gekenmerkt door frequente confrontaties tussen de taliban en de Afghaanse veiligheidstroepen. Daarbij komen bepaalde gebieden van het district afwisselend onder de controle van de taliban dan wel van de Afghaanse veiligheidstroepen. Er is sprake van doelgericht geweld ten aanzien van bepaalde beroeps categorieën, zoals leerkrachten en vrachtwagenchauffeurs van olietankers, alsook van aanvallen in het kader van de Afghaanse presidentsverkiezingen van 2019. Tevens wordt melding gemaakt van een aanval op de snelweg Kabul-Baghlan in het district Dushi.

Alles in acht genomen oordeelt de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in het district Dushi gelegen in de provincie Baghlan heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Het betoog van de verzoekende partij en de landeninformatie die de verzoekende partij bijbrengt laten niet toe anders te oordelen. In haar aanvullende nota stelt de verzoekende partij dat Baghlan tot de meest dodelijke provincies van Afghanistan behoort en dat het geweld in de provincie Baghlan gestegen is. Ook het aantal burgerslachtoffers is in 2020 gestegen in de provincie Baghlan. Dit betoog onderbouwt de verzoekende partij op basis van een UNAMA-rapport van februari 2021. Deze informatie toont weliswaar een stijging van het aantal burgerslachtoffers en dat het geweld gestegen is, doch toont deze informatie niet aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in verzoekers regio van herkomst hoog blijft. Bijgevolg is een mindere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in haar woonplaats, het dorp Qala Shan, gelegen in het district Dushi in de provincie Baghlan, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden invoeren die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Dushi dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofdte van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij is immers een gezonde jongeman.

In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat zij een specifieke kwetsbaarheid kent doordat zij in Europa heeft verbleven, wijst de Raad erop dat zij niet preciseert op welke wijze deze persoonlijke omstandigheden ertoe leiden dat zij een groter risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar de verzoekende partij stelt dat zij een verhoogd risico heeft om slachtoffer te worden van willekeurig geweld daar ze behoort tot de groep van mannen van *“fighting age”*, wijst de Raad erop dat zij geenszins aantoonst dat zij een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban zoals hoger reeds uiteengezet. Daarenboven is willekeurig geweld in de omgangstaal het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Dushi, gelegen in de provincie Baghlan, op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Waar de verzoekende partij in haar aanvullende nota wijst op de brief die ze op 10 februari 2021 naar de verwerende partij op basis van openbaarheid van bestuur gestuurd heeft en waarop ze heden nog geen antwoord gekregen heeft, wijst de Raad erop dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat. Gelet op de recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht werd, acht de Raad het niet nodig om het antwoord van de verwerende partij op brief van 10 februari 2021 van de verzoekende partij af te wachten. Het antwoord van de verwerende partij zou enkel het beleid naar het verleden toe kunne toelichten, terwijl er heden een toekomstgerichte risico-analyse dient te gebeuren. Het gegeven dat de verwerende partij nog niet geantwoord heeft, schendt evenmin de rechten van verdediging van de verzoekende partij.

Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/3, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district Dushi, gelegen in de provincie Baghlan vestigt.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Dushi een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS